

Edmund Kurtys

1926–2011

Edmund Kurtys urodził się 10 czerwca 1926 roku w Bieganowie (pow. Aleksandrów Kujawski). Od września 1933 roku do czerwca 1939 roku uczęszczał do szkoły powszechnej w Radziejowie, w której ukończył 6 klas.

Do czasu wysiedlenia przez okupanta, co nastąpiło w czerwcu 1940 roku, mieszkał w Bieganowie. Po miesięcznym pobycie w obozie dla wysiedlonych w Łodzi, znalazł się wraz z rodzicami i rodzeństwem w Klukowszczyźnie (pow. Biała Podlaska), skąd w maju 1941 roku przybył nielegalnie do Radziejowa i tam przebywał u ciotki do kwietnia 1943 roku, pracując (od czerwca 1941 roku) w charakterze robotnika przymusowego w niemieckiej firmie budowlanej. W maju 1943 roku wywieziono go na roboty do Austrii, gdzie w Kapronie pracował przy budowie elektrowni do 15 stycznia 1945 roku. Po wyzwoleniu zamieszkał z rodzicami w Bieganowie.

Naukę w szkole średniej rozpoczął we wrześniu 1945 roku w Radziejowie. Świadcstwo dojrzałości uzyskał w lutym 1948 roku w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Inowrocławiu. W latach 1948–1951 studiował w Akademii Handlowej i Wyższej Szkole Ekonomicznej w Poznaniu. W czasie studiów od lipca 1949 do czerwca 1951 roku był głównym księgowym w Powszechnej Spółdzielni Spożywców w Rogoźnie Wielkopolskim.

Studia ukończył 18 grudnia 1951 roku z tytułem magistra nauk ekonomiczno-handlowych. Stopień doktora nauk ekonomicznych uzyskał 1 lipca 1964 roku na Wydziale Ogólno-Ekonomicznym Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu, a stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych (w zakresie ekonomiki przemysłu) przyznała mu Rada Wydziału Ekonomiki Produkcji Akademii Ekonomicznej w Poznaniu 18 maja 1982 roku. W 1987 roku uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1991 profesora zwyczajnego nauk ekonomicznych.

Już jako student, we wrześniu 1950 roku, został pracownikiem naukowo-dydaktycznym ówczesnej Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu, przy czym przez rok był zastępcą asystenta. W latach następnych awansował kolejno na stanowisko asystenta (lipiec 1951), starszego asystenta (marzec 1953), adiunkta (październik 1964), docenta (czerwiec 1968), profesora nadzwyczajnego (maj 1987) i profesora zwyczaj-

nego (październik 1991). Początkowo pracował w Katedrze Planowania Finansowego (do sierpnia 1961), a następnie w Katedrze Rachunkowości (do września 1967) i w Katedrze Ekonomiki Przemysłu (do września 1969). W okresie od września 1969 do sierpnia 1981 roku sprawował funkcję wicedyrektora Instytutu Ekonomiki Produkcji. Od października 1969 do maja 1988 roku był kierownikiem Zakładu Analizy Ekonomicznej Przedsiębiorstw, a od czerwca 1988 roku – kierownikiem Zakładu Analizy Ekonomicznej i Ekonomiki Przedsiębiorstw w tym Instytucie. W październiku 1991 został kierownikiem Katedry Ekonomiki, Analizy Przedsiębiorstw i Rachunkowości.

Mając na uwadze ukształtowany potencjał naukowo-dydaktyczny Katedry i rozumiejąc potrzeby rozwojowe Uczelni, Profesor zainicjował w roku 1993 wewnętrzny proces restrukturyzacji kierowanej przez siebie Katedry. Dzięki temu przekształcono Katedrę w trzy katedry, a mianowicie: Katedrę Analizy Finansowej i Strategicznej, Katedrę Inwestycji i Rynków Kapitałowych oraz Katedrę Rachunkowości. Rezygnując w 1993 roku z kierowania Katedrą, umożliwił swoim uczniom kierowanie nowo powstałymi katedrami, a sam, będąc profesorem zwyczajnym w Katedrze Analizy Finansowej i Strategicznej, czynnie wspierał (do roku 2007) swą wiedzą i umiejętnościami prace powstałych dzięki jego inicjatywie katedr.

Profesor pełnił w Uczelni wiele funkcji organizacyjnych. Był między innymi członkiem Kolegium Rektorskiego i Senatu (1969–1990), doradcą rektora ds. funkcjonowania Uczelni (1973–1975), przewodniczącym Senackiej Komisji Zatrudnienia i Finansów (1976–1983), członkiem Senackiej Komisji ds. Badań Naukowych (1979–1981) i członkiem Komitetu Redakcyjnego Wydawnictwa AE (1981–1990). Sprawował również wiele odpowiedzialnych funkcji w organizacjach społecznych. Był skarbnikiem i wiceprzewodniczącym Oddziału Wojewódzkiego PTE w Poznaniu oraz członkiem Zarządu Oddziału Okręgowego w Poznaniu Stowarzyszenia Księgowych w Polsce.

Całość dorobku naukowego Profesora Edmunda Kurtysa obejmuje 368 pozycji. Profesor jest między innymi autorem 26 monografii, kilkudziesięciu artykułów oraz 65 prac zwartych o charakterze podręczników. Działalność naukowa Profesora koncentrowała się na teorii kosztów własnych i ich rachunku, rachunku ekonomicznym oraz analizie ekonomicznej przedsiębiorstw przemysłowych.

Na szczególne podkreślenie zasługuje opracowana w roku 1980 pod redakcją Profesora – w ówczesnym Zakładzie Analizy Ekonomicznej Przedsiębiorstw – monografia *Analiza ekonomiczna przedsiębiorstw przemysłowych* oraz wydana – z inicjatywy Profesora w roku 1993 – wspólna praca z AE w Krakowie i Wrocławiu oraz uniwersytetami: Łódzkim, Gdańskim i Szczecińskim, zatytułowana *Analiza ekonomiczna przedsiębiorstwa*. Dzieła te stanowią zwieńczenie prac badawczych w zakresie analizy ekonomicznej podmiotów gospodarczych prowadzonych przez Profesora w latach 1950–1969 w Katedrze Rachunkowości oraz Katedrze Ekonomiki Przemysłu, a od roku 1969 w Zakładzie Analizy Ekonomicznej Przedsiębiorstw. Prezentowane przez

Profesora podejście oraz wypracowana przez niego koncepcja analizy ekonomicznej przedsiębiorstw powodują, że w środowisku akademickim postrzegany jest jako twórca poznańskiej szkoły analizy ekonomicznej.

Imponujące, rzadko spotykane u nauczycieli akademickich, są też osiągnięcia Profesora Edmunda Kurtysa w dziedzinie autorstwa lub współautorstwa opracowań dydaktycznych. Opracowania te dotyczą dwóch dyscyplin: rachunkowości i analizy ekonomicznej przedsiębiorstw. Reprezentują one bardzo wysoki poziom merytoryczny, widać w nich troskę o zapewnienie pożądanej skuteczności dydaktycznej. Większość z nich ma nie tylko charakter opracowań upowszechniających dotychczasową wiedzę, lecz zawiera także wiele własnych i nowych koncepcji Profesora istotnie wzbogacających tę wiedzę.

Doskonałe opanowanie przedmiotów uprawianych zawodowo, potwierdzone między innymi tytułem biegłego rewidenta, pozwalało Profesorowi na realizację także wielu przedsięwzięć na rzecz praktyki gospodarczej. Jest on autorem niemal 30 prac wykonanych w ramach tzw. umownej działalności naukowo-badawczej, ponadto pełnił funkcję kierownika naukowego ponad 40 prac badawczych.

Wybitne są także osiągnięcia Profesora w działalności dydaktycznej. Dzięki doskonałemu opanowaniu metodyki i teorii uprawianej dyscypliny, którą nieustannie wzbogacał i którą konfrontował z praktyką gospodarczą, prowadzone przez Profesora zajęcia, a zwłaszcza seminaria, były bardzo atrakcyjne i cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem studentów. Wszyscy, którym było dane z Profesorem współpracować, zapamiętują go jako mistrza formy i wielkiego purystę językowego.

Uznanie budzą też osiągnięcia Profesora Edmunda Kurtysa w dziedzinie kształcenia kadry naukowej. Wypromował 11 doktorów, recenzował kilkadziesiąt rozpraw doktorskich, opracował wiele opinii w przewodach habilitacyjnych oraz w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego profesora. Jego uczniowie pełnią dziś na Uczelni odpowiedzialne funkcje, a sześciu z nich jest jej profesorami.

Za swoją pracę był odznaczony wieloma orderami, między innymi Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski w 1985 roku, Medalem Komisji Edukacji Narodowej w 1976 roku.

Wielokierunkowa i niezwykle owocna działalność Profesora Edmunda Kurtysa była możliwa dzięki licznym walorom jego intelektu i charakteru. Był badaczem i nauczycielem konsekwentnym, niezwykle pracowitym, dokładnym, skromnym, wnikliwym, krytycznym, stawiającym wysokie wymagania, a zarazem bardzo życzliwym. Pozostanie w naszej pamięci jako osoba, na której można było zawsze polegać.

Zmarł 6 grudnia 2011 roku w Poznaniu.

Mirosław Hamrol